

Haat, liefde, schaamte
samen in Washington, D.C.

Vijftig tinten zwart

Het NMAAHC huist in een opvallend gebouw aan de National Mall

Haat, liefde, schaamte en trots wonen sinds kort samen in het nieuwe National Museum of African American History & Culture (NMAAHC).

Het was vorig jaar september een groot moment toen, op een steenworp afstand van het Witte Huis en het Washington Memorial, het NMAAHC haar deuren opende. De rijen zijn sindsdien niet meer weg te denken. Een bezoek aan het gebouw is meer dan een reis door de zwarte geschiedenis van Amerika. Het is een emotionele achtbaan met huidskleur, cultuur en achtergrond als de karretjes waarin bezoekers door het gebouw razen.

TEKST → ROBERT DE KONING (WWW.JOURNEYLISM.NL)

FOTOGRAFIE → ELLEN LINNENKAMP (WWW.JOURNEYLISM.NL) & ALAN KARCHMER, NMAAHC

De geschiedenis van de Verenigde Staten is gebeiteld in de monumenten en musea langs de National Mall in Washington, D.C. Van het Lincoln Memorial tot aan het Capitool wandel je langs en door presidenten, historie, iconen, oorlog en vrede. Maar tot voor kort ontbrak er iets in deze zee van marmer en graniet: een museum waarin het verhaal van zwart Amerika werd verteld. Met dank aan George W. – de jonge – Bush die de bouw goedkeurde, is deze omissie hersteld. Bijna een eeuw na de eerste voorstellen is de droom van generaties Afro-Americans eindelijk werkelijkheid geworden.

Rijen dik

In het eerste half jaar na de opening verwelkomde het museum meer dan 1,3 miljoen bezoekers. Bezoekers die gemiddeld twee tot drie keer langer binnen blijven dan in de andere musea rond de Mall. Het succes is ongekend. Helaas heeft dit ook een keerzijde: eindeloze rijen. De eerste vormt zich maandelijks online op de dag dat de – gratis – toegangskarten beschikbaar komen. Het is nu al traditie dat de site dan crasht, vanwege de overweldigende belangstelling. Wie hierdoor naast de tickets voor een bezoek grijpt, kan dagelijks om 06:30 EST op www.nmaahc.org zijn of haar geluk beproeven voor een dagpas. Ook de Amerikaanse Marktplaats – craigslist.org – is een optie. Mocht ook dat niet lukken, dan kan men iedere doordeweekse dag tussen 10.00 en 11.00 in de rij op Madison Drive gaan staan om om klokslag 13:00 een kans te maken op een van de *walk-in*-kaarten. Eenmaal binnen sluit je aan in de volgende rij, die voor de kluisjes of voor het toilet, waarna je met de lift afdaald naar verdieping C3. Op de plattegrond is dit punt blijmoedig aangegeven met Start your history journey. Maar voor het zover is...sluit je aan in de rij...voor de lift.

Nachtmerrie

Amerikanen ondergaan dit alles vrij gelaten. De verwachtingen zijn hooggespannen en zorgen voor een druk gekwek in de vooruit schuifelende processie richting het eerste hoofdstuk in het verhaal van de African-Americans, waarin ook Nederland een rol speelt: de slavernij. Vanaf de eerste beelden en teksten beweeg je als bezoeker mee op golven van schaamte en afkeer. De tol die de zwarte Amerikaan heeft moeten betalen voor zijn of haar plek in de maatschappij is onvoorstelbaar hoog. En nog steeds is iedere dag een gevecht voor gelijkwaardigheid. In de rondgang door het NMAAHC loop je samen met het collectieve geheugen van de strijd voor burgerrechten door een tranendal.

Ieder object vertelt een deel van de Afro-Amerikaanse geschiedenis

Sport is een van de pijlers waarop het NMAAHC is gebouwd

De klaterende waterval spoelt het duistere verleden van je af

'Bijna een eeuw na de eerste voorstellen is de droom van generaties Afro-Americans eindelijk werkelijkheid geworden'

De Onafhankelijkheid(-soorlog), de Burgeroorlog, segregatie, racisme en het lynchen van onschuldige mensen, zoals de veertienjarige Emmett Till. Voordat de droom van Dr. Martin Luther King, Jr. met de ondertekening van de Civil Rights Act in 1968 uitkwam, slaapwandelen we door een nachtmerrie.

Symboliek

Symboliek is in het NMAAHC nooit ver weg. Zo begin je in de kelder waar het donker is en wandel je langzaam naar het licht. Halverwege het bezoek liggen de verschrikkingen achter je. Voordat je verder gaat, kom je langs het Contemplative Court. Bezoekers zitten uitgeput rond een klaterende waterval, omringd door uitspraken van onder andere Nelson Mandela. Hier wordt de ziel gewassen, verdwijnt de duisternis achter een watergordijn en stroomt de energie terug het lichaam in. Met nieuw hervonden moed vervolgt iedereen de weg omhoog. Het volume neemt toe, ogen lichten op en ruggen worden gerecht. Het L-deel van het museum is een vitrine vol plezier. Muziek, kunst, sport, literatuur, fotografie, leger en mode schitteren als sterren op het witte doek. De rijkdom van

'Hier wordt de ziel gewassen, verdwijnt de duisternis achter een watergordijn en stroomt de energie terug het lichaam in'

de Afro-Amerikaanse geschiedenis en cultuur wordt in dit deel van het museum vol overtuiging gevierd. Het is een waardig en meer dan welkom slot van een emotionele reis. Een reis die voor veel van de bezoekers nog niet ten einde is en die bij de opening van het museum door President Obama treffend werd samengevat met de woorden van de dichter Langston Hughes: *"I, too, am America."*

De Brits-Ghanese architect David Adjaye tekende voor het opvallende ontwerp

De strijd voor burgerrechten is soms ook mooi om naar te kijken